

Отже, невід'ємною складовою державної служби як публічного інституту є службова кар'єра, яка охарактеризовує даний термін не лише як особливий вид діяльності, а й відображає її мотиваційний та динамічний зміст та представляє собою певний етап проходження державної служби. Тому службова кар'єра має особливе значення у покращенні ефективності і стабільності діяльності державної служби й підвищенні професійного рівня та кваліфікації державних службовців.

Список використаних джерел:

1. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
2. ЗУ «Про державну службу» [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3723-12>.
3. Продаєвич О. С. Проходження державної служби в Україні: організаційно-правовий аспект. : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / О. С. Продаєвич; кер. роботи Л. Р. Біла; Нац. ун.-т «Одеська юридична академія». – Одеса, 2008. – 19 с.
4. Бахрах Д. Н. Административное право России : учебник / Д. Н. Бахрах. – М.: НОРМА, 2002. – 623 с.
5. Стариков Ю.М. Службное право. Учебник. – М.: Изд-во БЕК, 1996. – 698 с.
6. Механізми забезпечення ефективності підвищення кваліфікації державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування : навч. посіб. / уклад. : О. Д. Брайченко, М. С. Орлів, Б. О. Костенко та ін. ; за заг. ред. В. А. Гошовської. – К. : НАДУ, 2012. – 48 с.
7. Публічна служба. Зарубіжний досвід та пропозиції для України/ За заг. ред. Тимошука В.П., Школика А.М. – К.: Конус-Ю, 2007. – 735с.

Литвин М.О.

*магістр права, аспірант відділу
проблем державного управління та адміністративного права,
Інститут держави і права імені В.М. Корецького
Національної академії наук України*

ЗАКОНОДАВСТВО У СФЕРІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРОЦЕДУРИ: ДОТРИМАННЯ ВИМОГ ЩОДО ЯКОСТІ ЗАКОНУ

Адміністративне право є комплексною галуззю, до складу якої входять підгалузі та інститути, щодо переліку яких наразі не вироблено єдиного підходу.

В контексті дослідження адміністративних послуг і їх правового регулювання видається доцільним визначити місце цієї сукупності норм у структурі галузі адміністративного права. Для цього варто звернутися до загальної теорії права. Так, галуззю права є відокремлена сукупність норм права, що регулюють якісно однорідну сферу суспільних відносин за допомогою певних методів. Підгалуззю права, в свою чергу, є об'єднання взаємопов'язаних інститутів, що формується в межах однієї галузі права. Водночас інститут права – це виокремлена група норм права, які регулюють

певний вид однорідних суспільних відносин [3, с. 149–150]. При цьому однією з ознак інституту права є регулювання не всієї сукупності зазначених відносин, а окремих видових особливостей певного їх роду або здійснення особливих завдань і функцій в межах такого регулювання.

Враховуючи зазначене та беручи до уваги дискусію між вітчизняними дослідниками з приводу місця в системі адміністративного права однойменних процесу та процедури, і їх співвідношення, можна дійти висновку, що адміністративні послуги є інститутом, який входить до однієї з підгалузей адміністративного права. Відтак потрібно визначитися з тим, чи є адміністративно-процедурне право підгалуззю адміністративного права. В ході дослідження найпоширеніших у вітчизняній науці підходів до визначення структури адміністративного права, можна дійти висновку, що група норм права, якими регулюється однорідні суспільні відносини у сфері надання адміністративних послуг, є інститутом, що входить до адміністративно-процедурного права, як підгалузі адміністративного права. Так, відповідно до зазначених підходів:

адміністративний процес і адміністративна процедура вважаються зовнішнім вираженням здійснення органами різних гілок влади своїх владних повноважень. Водночас адміністративний процес пов'язаний із захистом прав, свобод та інтересів фізичних та юридичних осіб виключно у судовому порядку, а відтак може претендувати на визнання окремою галуззю права, в той час як адміністративна процедура – це порядок реалізації суб'єктами публічної адміністрації наданих їм повноважень. Таким чином, різниця між ними полягає в неоднорідності суспільних відносин, що регулюються законодавством у відповідних сферах, суб'єктах цих відносин і відмінними формами здійснення ними своїх повноважень [4, с. 51–52];

доцільним визнається вживання термінів «адміністративна процедура» та «адміністративний процес», розмежовуючи їх у контексті забезпечення функціонування публічної адміністрації та судів відповідно [6, с. 191].

При цьому слід визнати, що певну прогалину становить відсутність єдиного кодифікованого нормативно-правового акту, регламентуючого адміністративну процедуру. Варто зазначити, що необхідність такого акту була задекларована ще в Указі Президента України від 22.07.1998 № 810/98 «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» [5]. З того часу було розроблено та зареєстровано низку проектів такого акту, що на жаль станом на сьогодні не призвело до вирішення вказаної проблеми попри її визнання фахівцями в сфері права та громадськістю. Однак, твердження, що ця неврегульованість виключає можливість визнання адміністративно-процедурного права підгалуззю адміністративного права, не витримує критики. Так, адміністративно-процедурне право є об'єднанням взаємопов'язаних інститутів, що сформувалося в межах галузі адміністративного права, а саме адміністративних послуг, провадження щодо надання яких є неюрисдикційними, та адміністративних юрисдикційних проваджень щодо адміністративного (несудового) оскарження дій, рішень і бездіяльності суб'єктів владних повноважень, які неможливо віднести до адміністративного процесу. За таких умов зазначену прогалину можна

вважати помилкою законодавця, про актуальність якої свідчить, зокрема, розділ III Стратегії реформування державного управління України на 2016–2020 роки, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 24 червня 2016 р. № 474-р, відповідно до якого відсутність закону про адміністративні процедури є однією з проблем, на розв'язання яких спрямовано цю Стратегію. Відповідно до розділу IV цієї Стратегії прийняття закону про загальну адміністративну процедуру згідно з європейськими стандартами і поступове приведення окремих адміністративних послуг у відповідність з визначеними загальними принципами є пріоритетом розвитку сфери надання адміністративних процедур і адміністративних послуг [1].

Таким чином, поточний стан розвитку вітчизняного законодавства призводить до постійного збільшення кількості нормативно-правових актів різних рівнів, спрямованих на врегулювання окремих питань адміністративної процедури, що ускладнює ситуацію, а також збільшує ризик недотримання законодавцем вимог щодо «якості» закону, сформульованих Європейським судом з прав людини та викладених, зокрема, в п. 47 рішення в справі «Корецький та інші проти України» [2]. Недотримання цих вимог може, в свою чергу, спричинити виникнення структурних недоліків, на необхідність усунення яких Європейський суд з прав людини може в подальшому звертати увагу вже в інших рішеннях у справах проти України.

Список використаних джерел:

1. Деякі питання реформування державного управління України. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.06.2016 № 474-р, в редакції від 11.10.2017. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/474-2016-p>.
2. Європейський суд з прав людини. Рішення у справі «Корецький та інші проти України» (Koretskyu and Others v. Ukraine) від 03.04.2008, заява № 40269/02, п. 47. – Режим доступу : http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/974_446.
3. Загальна теорія права: Підручник / За заг. ред. М.І. Козюбри. – К.: Ваіте, 2016. – 392 с.
4. Комзюк А.Т., Бевзенко В.М., Мельник Р.С. Адміністративний процес України: Навчальний посібник. – Київ: Прецедент, 2007. – 531 с.
5. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні. Указ Президента України від 22.07.1998 № 810/98, в редакції від 28.05.2006. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/810/98>.
6. Школик А.М. // Вісник Львівського університету. Серія «Юридична». – 2014. – Випуск. 59. С. 185–193.